

KECSKEMÉTI LAPOK.

VEGYESTARTALMÚ HETILAP.

<p>Előfizetési díj: Egész évre 5 frt., félévre 2 frt. 50 kr., negyedévre 1 frt. 50 kr.</p> <p>Az előfizetés az év folytatán minden hónapban megkezdhető.</p>	<p>Megjelen hetenként egyszer, VASÁRNAP.</p> <p>Az előfizetési pénzek, úgy a hirdetések is „Tóth László könyvnyom- dájának” czimzendők.</p>	<p>Szerkesztő- és kiadó-hivatal: BUDAI-NAGY-ÚTCZA 184. SZÁM.</p> <p>E lap úgy szellemi, mint anyagi részét illető minden küldemény a szerkesztő- és kiadó- hivatalhoz intézendő.</p>	<p>Hirdetési díj: 3 hasábos petit sor egyszeri hirdetésnél 5 kr., többszöri vagy terjedelmes hirdetéseknel ár- leengedés adatik.</p> <p>Bélyegdíj minden beigtalásért 30 kr.</p>
---	---	--	---

ELŐFIZETÉSI FELHÍVÁS.

Lapunk jelen számával a **tizenegyedik** évfolyam első felének utolsó számát adjuk, tisztelettel kérjük annál fogva a t. közön-
séget, miszerint e lap további megrendelé-
séről gondoskodni sziveskedjék.

Előfizetési ára

postán vidékre, vagy helyben házhoz
hordva:

Egész évre	5 frt. — kr.
Fél „	2 „ 50 „
Negyed „	1 „ 50 kr.

A szerkesztőség.

Kecskemét, 1878. június hó 27-én.

Multkori cikkünkben a sociál-demokratáknak a vagyon felosztására vonatkozó elveiknek tarthatatlanságát iparkodtunk kimutatni, mely többek közt leginkább abban bizonyul be, hogy a felosztással elérni szándékolt cél, sohasem volna megvalósítható, mert az egyesekben nyilvánuló takarékosági vagy pazarlási hajlam, csakhamar felforgatna minden vagyombeli egyenlőséget, s folyton folyvást új meg új felosztást tenne szükségessé. (A vállalkozónak hasznában való részesülés nem vagyonfelosztás, hanem majd a szorgalomnak, takarékoságnak adott jutalom, majd valóságos béremelés. Ez tehát e cikk keretén kívül esik.) Az sem fogadható el ellenérvül, hogy mindenkinek annyi adandó, a mennyi fentartásához okvetetlenül szükséges, mert ennek mérvét senkisé képes meghatározni, s bármennyi is adatnék valakinek, az rövid idő múlva elégtelennek, kevésnek bizonyulna. Másrészt nem volna nagyobb igazságtalanság, mint a rest, tétlen, tudatlan, pazarló stbinek azért, hogy kényelmesen megéljen, ugyanannyit adni, mint a szorgalmas, munkás, értelmes és takarékos embernek. Ezek oly igazságok, melyeket bővebben fejtegetni, indokolni tökéletesen felesleges.

Áttérünk már most a sociál-demokratáknak másik dogmájának ismertetésére, arra, mely a jogoknak egyenlő mérvben való gyakorlását kívánja megvalósítani.

Minden államnak, mely lételéről lemondani nem akar, bizonyos nélkülözhetetlen feltételekkel — sőt mondhatjuk kellékekkel kell birnia. Itt mellőzhetjük a terület kérdését, a népességét, stb., mert nem látjuk szükségesnek ezeket, mint különben is eléggé ismerteket, bővebben fejtegetni. Csupán azt volna szükséges bonczkés alá vennünk, milyen embereknek kell azoknak lenniök, a kik az állam ügyeinek elintézésére befolyást gyakorolnak, s illetőleg, milyeneknek nem szabad lenniök. De minthogy ez is túlságosan messzire vezetne, e kérdést is szűkebb körre szorítjuk, s egyedül azt vizsgáljuk, valyon a sociál-demokrata párt elveinek megvalósítása mellett számíthat-e állam hosszabb életre, sőt életre egyáltalában, mert államalkotó képességét felesleges

volna vizsgálni, ha az előbbi kérdésre kedvezőtlen eredményt találhánk feleletül. E feleletben pedig megvan a verdict a jogokra nézve is.

S itt megint vissza kell tértünk a vagyon kérdésére. A mai sociál-demokraták nem oly együgyűek, mint a régi socialisták és különösen communisták voltak, s elismerik, hogy az állampolgároknak a vagyon és személyes biztonságon kívül egyéb jogos és igazolt ezéljaik is lehetnek, melyeket az álladalomban elérni óhajtanak. Hogy mind ilyen volna, az épen nem mondható, de annál rosszabb rájuk nézve; vannak kik művészetnek, vallásnak, tudománynak, stb. is hódolni óhajtanak, s mi ezeket tartjuk szem előtt, mert ez körülbelül a pártnak java; már pedig, ha látni fogjuk mi történik a zöld ággal, teljesen fölösleges lesz keresni és kutatni, hová jutnánk azzal, a mely száraz.

Minthogy nem minden ember olyan, mint a sociál-demokrata zöme, hogy t. i. beéri kék zubbonyonnyal öltözettel, s egy szobával, melyben alszik, étkezik, asztalon, ágyon, széken és szekrényen kívül egyéb butorzat alig található, — mert hiszen őszintén szólva, ezzel maga a sociál-demokrata is csak a szükségtől kényszerítve éri be, — tényleg igen sokban megmaradna a törekvés több után, s ennek értelmében is járna el. Akadna például, a ki a művészetet kedveli, képeket és szobrokat készít, vagy gyűjt, zenével és színézzel foglalkozik, verseket és más műveket ír, vagy olvas, a mit hogy minél kényelmesebben tehessen, — mert az az idő, midőn azt hitték, hogy igazi poéta csak az lehet, a ki szükségben szenved, lejárt, (a csalogány nem azért énekel, mert éhes, hanem habár éhes, mégis énekel) — lehetőleg független, anyagi gondoktól mentt életre van szüksége. Vegyük már most, hogy ily lángelmék, vagy tehetségek, kik az élet gondjait, habár csak pillanatra, velünk feledtetik, gondolatainknak nemesebb röptöt adnak, érzelmeinket az emberi gyarlóság salakjától mintegy megtisztítják, szóval a bennünk szunnyadó nemesebb tulajdonságokat ébredésre bírják, azokat bennünk fejlesztik, s így az állatias emberből isten képére alkotott embert csinálnak, nagyobb számmal élneek köztünk, vajjon ki volna képes ezeket fentartani, törekvésükben támogatni, ha senkinek kezében sem volna annyi vagyon, hogy műveiket megvegye, s őket ez által azon a pályán tartsa, melyre már a természettől is hivatva vannak. A sociál-demokraták ezekkel nem tudnának mit tenni, mert ezek egyéb, úgynevezett hasznos foglalatosságokra rendszerint a legkevésbé alkalmas egyének; következőleg, vagy éhen kellene veszniök, vagy kihalna a szűk élelmezésre, tán kegyelem-kenyérre szorított lángelme az emberi nemből, s ez lassanként fokról-fokra oda sülyedne, a honnan fel-emelkedett, válnék belőle majom képére elfajult ember. Nem osztjuk ugyan azoknak

nézetét, kik az embert a majomtól, vagy mindkettőt egy és ugyanazon ős törzs-állattól származtatják, ez merő állítás, mely okoskodáson alapul és semmivel sincs bizonyítva, de valljuk és elismerjük, hogy az ember mai műveltségi fokáig évezredek során keresztül önmaga s a természet ellen folytatott harc és küzdelem útján jutott. Ha majom volt volna, ide nem juthatandott. De senki előtt sem lehet kétséges az, hogy valamint új és új erők kifejtésével az ember mindinkább előbbre és előbbre haladt, úgy szükségképen kell mindinkább hátrább és hátrább esnie, a mint ezen új erők és vívmányokból egyet-egyét, habár jelentéktelennek látszót is, felad és elhagy. A kifejtett és működő erők és képességek teszik a nemzetet nagygyá és hatalmassá, és nem a szunyadók, vagy elhaltak. Magyarországnak több becsületet és tiszteletet szerez a külföldön és idegenek előtt Petőfi, Eötvös, Munkácsy, Zichy stb., előbbre vitte egy Széchényi, Deák, Kemény, Toldy stb., mint akármelyik földosztogató, szabadságot, egyenlőséget és testvériséget táltott torokból kiáltó szóhős. Mert a szabadság csak annak jár, a ki tud vele élni, a nélkül, hogy visszaélne vele; az egyenlőség abban áll, hogy mindenkivel jobban bánunk, mint megérdemli; s a testvériség az, ha a gyengébbet nem hagyjuk az erősebb martalékává lenni.

A sociál-demokraták ezekről nem tudnak semmit. Ellenkezőleg a hol segíteni akarnak magukon, törvénytelen ség elkövetésével és erőszak alkalmazásával kezdik; beszüntetik a munkát, mikor arra legnagyobb szükség van, elpusztítják másoknak vagyonát, s azokat érzékenyen megkárosítják, s mindezt a nyomor és a létért való küzdelem nevében. Pedig tudjuk, hogy a ki akar és tud dolgozni, az nem szokott éhséget szenvedni, legalább rendszerint nem, s így annak támogatása, a ki sem nem tud, sem nem akar munkálkodni, csak a tétlenségnek és dologkerülésnek adott kiváltság.

Ily elvek megvalósítása tehát a legszilárdabb alapon nyugvó államot is kiemelné sarkaiból. A vagyonosok vagyona felett ennél fogva nem lehet és nem szabad azoknak határozati jogot engedni, a kiknek semmijök sincsen. Minthogy pedig ez történnék, vagy történhetnék akkor, ha a hatalom a sociál-demokraták kezébe kerülne, azon kell lenni, hogy ez semmi szín és ürügy alatt meg ne történhessék. S ezért nem lehet a sociál-demokratáknak befolyást engedni álladalmi ügyekre, ezért nem lehet nekik másokkal egyenlő szavazati jogot adni.

Összefoglalva az eddigieket azt látjuk, hogy a sociál-demokraták vagyon-felosztási elve, a mellett, hogy valójában kivihetetlen, még azért sem alkalmas társadalmi reform, mert az államot egyik főtámaszlopától, vagyonos polgároktól foszthatja meg. Kinek volna kedve takarékoskodni, ha tudja, hogy annak a mit szerez, nem ő kizárólagos ura, hanem az állam, hogy a mit félretett, nem gyermekei, rokonai fogják halála után él-

vezni, hanem oly emberek, a kiket ő sohasem ismert. S ha most még Damokles kardjaként az a félelem is lebeg feje fölött, hogy a mit eszével, munkásságával szerzett, kénytelen lesz másoknak átengedni, mert azok a kövér esztendőben elfeledtek az ösztövérekre számítani, inkább csatlakozik az általános áramlathoz, s eszét a mások kizsákmányolására, tevékenységét azoknak megfélemlítésére fordítja, s tőke és vagyon helyett gyűjt sophismákat, melyekkel sokkal kevesebb ügygyel-bajjal boldogul, mint az egyenes úton való járással.

Mert sohasem szabad elfeledni, hogy a sociál-demokratia emberei a hirdetett elveket maguk sem tartják meg, s hogy közöttük a corruptio különféle okoknál fogva még nagyobb, mint a pénzére és vagyonára gőgös bourgeoisie között. Hódél, másként Lehman, a hirhedt merénylő, s ennek csak kell tudnia, a „Leipziger Nachrichten“-ben ezeket írja többek között: „Alulirott, mint őszinte socialista, méltóságán alulinak tartja oly párttal coquettirozni, mely a mai társadalmi állapotot arra használja, hogy az adófizető tagtársak rovására vezérferfiainak és egyéb „hivatalnok“-ainak fizetéseket és díjakat szerezzen, mi által ezeknek lehetővé válik oly kellemesen élni, hogy például ily „úr“ három nap alatt 50 márkát használhat el congressuson. Ezenkívül oly aristokratia képződik közte, mely a bourgeoisie között is ritkítja párját.“ Valami rothadt a dán államban.

Bolyárics lelkész úrtól, nemrégiben rája vonatkozó újdonságunk folytán, levelet vettünk, mely ekként szól:

„Tisztelt szerkesztő úr! Valahányszor említette lapja nevemet, mindig compromittálta, aláta, mindéig leczkézett. Mindéig könnyebben eltűrém, a mit lapja eddig reám dobott, egyes cikkeit indultatos s intolerans természetűeknek tartván; de midőn most „Karthausi“ fordításomat 24. számában említvén — hol egy jó hirt kénytelen rólam hozni, s ezt sem teheti vagdalódzás és leczkéztes nélkül — ezeket mondja: „biztosítjuk, hogy nemzetének is többet használ ezzel, mint a nemzetiségi agitációkkal s azzal, hogy a szerbajkú növendékek vallásórán a szerbek történetéből azok fejedelmét, mint szenteket ismerteti“, — kénytelen vagyok részint egyéni becsületem, részint pedig a két nemzet érdekében e pár soraimmal t. szerkesztőséghez, meglehet életemben ez úton legutolszor, mert szá-

vaimat eddig soha figyelemre nem érdemesítette, fordulni.

Szememre hányja a cikkiró a „nemzetiségi agitációkat“, nekem, itt Kecskeméten, hol egyedül magam vagyok szerb ember; van-e ennek értelme? Amde ez nemcsak a cikkirónak gondolata és vádja ez a modern dogmája s minduntalan szavajárása az összes szurnalistaságnak. Nem akarom kérdezni, jogos-e e mindennapi vádolás a minden egyes itt létező nemzetiség ellen, ha ezek a saját egyházuk szerinti nevelésükben gátolva, anyanyelvük fejlesztésétől, egyes tanintézetek s irodalmi körök felosztása által, megfosztatásuk érzetében jogaikért küzdenek és mindinkább elidegenednek az uralkodó nemzetől, bizzuk ennek mikénti elneveztetését a a részrehajlatlan, tehát se magyar, se szerb, történelemre, melyből mai napon is azt tanuljuk, hogy kisebb nemzetiségek mindig a nagyobbak ellen létükért küzdöttek; de bátorodom a zsurnalistákkal szemben ezt a kérdést kockáztatni: vajon célszerű-e, hazafias eljárás-e a mostani viszonyok közt, e válságos időben, hol közös hazánkat is sőtét fellegek kerítik, az egyes népesaladokat agitációval vádolni, hazaárulással gyanúsítani, egymás ellen izgatni? Ezen baj, véleményem szerint, nem orvosoltatik hasonszenvel.

Vallásórámra vonatkozólag csak annyit jegyzek meg, hogy nem correct eljárás szemrehányást tenni arról, a mit alaposan nem ismerünk, sem bukófélben lévő deáknak inkább hitelt adni, mint oktatójának; esaló út az, melyre az afele könnyen átesészní kívánó deákok, kik minden aljas módot felhasználnak, csak hogy hatóságilag kiszabott tananyag alul kihúzzák magukat, vagy gyenge kalkulusukat kimentsék, a könnyelmű cikkirót rendszeren félrevezetik. Sz. István királyhoz hasonló koronás szentjeik vannak a szerbeknek is, a kik a kereszténység s a népnevelés terjesztéseért szenteknek nyilvánítottak, u. m. királyok, despoták s érsek, számszerint 13, ünnepeletnek is bizonyos napokban. Ha tehát az ily perfid, sőt renegát deákok ezt tagadják — most a 9-ik tanévben, holott a lefolyt nyolcz éven át szorgalmasan s elismeréssel ugyanezt tanulták — arról én mit sem tehetek, valamint arról sem, ha ez is sérti a cikkiró úr hazafiságát. Szomorú dolog, hogy a cikkiró több hitelt ad pár deáknak, mint egy köteleességét lelkiismeretesen teljesítő papnak.

Végre kijelentem, hogy én nyíltan munkálkodom s végelénül örvendenék, ha az illető, a ki munkálkodásomban bizalmatlankodik, előbb felvilágosítást kérne, mielőtt megróna s megsértene, biztosítom, hogy legnagyobb készséggel számot adnék neki személyesen; mert a sértőnek nem szívesen számol senki sem, főképp, ha érzi, hogy igazságtalanul sértetett; ha dicséret helyett gyalázatot, elismerés helyett rágalmat arat; ha fáradozva négy évig egy munkán, nemcsak mert e munka miniszterkedése által a szerbektől annyira megszeretett és kitünő tiszteltetben részesült feledhetetlen b. Eötvös szüleménye, de mert ez üdvös törekvéssel áthatva, leczkéztesztést kap: akkor bizony elnyomatik

benne a nemes szándék, akkor meggyőződik, hogy Sisyphusként hiába fáradozik, mert míg ő felfelé fáradoz törekszik kövével, addig a csintalan kéz a fáradozó testvéreire kiméletlenül taszítja vissza a sujtó követ.

Ily módon soha sem éri el célját.
Kecskeméten, 1878. június 23. Tisztelettel
Bolyárics.“

Megvalljuk, hogy a tisztelendő úr levelét az öszinteségtől sugallottnak tartjuk; s elhisszük neki, hogy mint Eötvös művének lefordításával is tanúsítani iparkodik, hazafiasság vezérli úgy tetteiben, mint oktatásában. Az ominosus számú szent kissé sok, de elősmerjük azt is, hogy ezeket neki sem kevesbiteni, sem szaporitania nem áll jogában. A deákoknak panasza folytán azonban az ügy a felsőbb hatóság elé terjesztetett s így meg fog vizsgáltatni s óhajtuk, hogy a panasz alaptalanok bizonyuljon. A mi egyébként a tisztelendő úr szemrehányásait illeti, azok alaptalanok, mert a hazánkban lakó szerbeknek s többi nemzetiségeknek semmi okuk sincs elégedetlenkedniök, elnyomásról panaszkodniök. Rájuk ép oly kötelezőnek kell lennie a szózat e szavának: „itt élmed, halnod kell!“ mint ránk nézve s míg ez nem lesz első és fő szent dogmájuk, addig sohasem lesznek képesek józan magyart arról meggyőzni, hogy őszinte testvéreink. S a ki ez ellen vét, az a legszigorúbban is enyhén van büntetve.

Romániai levél. II.*)

Ploest, 1878. június hó.

Annyi regényest hallottam Gyigyórol, Ploest „városügetéről“, az ott levő klastromról, s a jámbor kalugerekről, hogy nem állhattam ellene a vágy-nak, a város ez annyira dicsért séta és mulató helyét személyesen is fölkeresni. Mielőtt azonban a kirándulás napját meghatározhattam volna, egy alkalommal, egy három családból alakult társaság legátusa azon kérelemmel kopogtat be hozzám, ha nem lennék-e szíves a legközelebb jövő vasárnap délutánját Gyigyóban az ő társaságukban eltölteni? A meghívás kapóra jött, s mi természetesebb, mint az, hogy készséggel engedtem annak. Eljött a jó nap s robogtak a birsák, nagy porfellegetek hagyván maguk után, méltó bosszúságára azon az útszálon szintén Gyigyóba iparkodó gyalog csoportoknak, kik vagy azért nem vettek birsát, hogy az elemőziával terhelt batyut, mely a fáradsalmat az erdön oly dúsan kárpótolja, a bádgyadt kedélyt felüldíti s megvidámitja, — hátukon vihessék, s a gyaloglással megnyervén, a birsabért megnyerjék s kiérdemeljék a jó ozsonnát, vagy pedig csak egyszerűen nem szükségből, de gazdasági szempontból; mind a két esetben tökéletesen igazuk van; hagyjuk el őket, hogy hamarosan megismerkedhessünk Gyigyó nevezetességeivel. Százados fákkal árnyé-

*) Az első levelet lásd lapunk 22-ik számában.

TÁRCZA.

Két testvér.

A föllázadt indiai benszülöttek épen legjavában dühöngtek 1857-ben. Egy menekvő csoport a Jumának a Ganges mellékfolyójának partján állapodott meg. Kerületükben néhány nappal azelőtt ütött ki a lázadás. A tisztikar nagyrésze és majdnem az egész európai lakosság odaveszett. A kik életben maradtak az erdőkbe menekültek, de a benszülöttek mindenütt nyomukban voltak. A folyó partjához érkeve, szerencsésükre két bárkát találtak ott, melyet azonnal elfoglaltak; egyikben a a harcra képtelenek, asszonyok és gyermekek foglaltak helyet, a másikba a férfiak szállottak be; ezek hátrább maradtak és résen állva, hogy készen legyenek az ellenség támadását elfogadni, ha épen úgy kellene.

A támadás csakugyan be is következett, és mig hátul elkeseredett harc folyt, az első bárka teljes erővel evezett a folyón fölfelé. Egy zubatagnál meg kellett állniok és a menekvők leszállottak a folyó partjára. Semmi zaj sem zavarta a síkságnak csendjét, de a távolban füstfellegek szállottak föl az ég felé. A szerencsétlenek reszkettek a félelemtől, hogy fölfedeztetnek, és az anyák aggódva szorongatták gyermekeiket keblökhöz.

Egyszerre vágatató ló robaját hallották, és nemsokára lovas jelent meg előtök.

Magas termete volt, arcszíne sötétbarna, haja ébenfekete; de vonásai, a bőr színének daczára, európai jellegre mutattak. Arczán az angol és a benszülött faj jellemző vonásai mintegy összeolvadva látszottak; okvetlenül a half-east-ok vagy kevertvéreik egyikének kellett lennie; így nevezik az idegen atyától és hindu nőtől származottakat, a hinduk a hóditók előtt saját jelleggel bírtak, és a

győzedelmes idegenek által könyörtelenül lenézettek.

Az érkeztet lovas észrevette az angol nőket és most azért jött, hogy irányukban való vendégszeretetét mutassa ki. Meghívta őket magához.

Ezek eieinte haboztak, de a lovas azon ígéretére, hogy a második járműben levő férjeik és szülöik fölkeresésére embereket fog kiküldeni — végre elfogadták meghívását.

Csakhamar sűrű sövény által árnyalt tágas lakhelyhez érkeztek. Azonnal föl lehetett ismerni, hogy építésénél európainak izlése működött közre, jóllehet a veranda, a hosszú folyosók, a levegő szellőzésére szánt nyílásokkal, némi védelmül az égető napsugarak ellen, az éghajlatnak teljesen megfelelően voltak alkalmazva.

A hindu női kellemnek és szépségnek egyik gyönyörű példánya állott az ajtóban, játszó gyermekeit nézve. A half-east a benszülöttek nyelvén szólott hozzá. Erre az a menekültekhez futott és sietve vezette őket az épület belsejébe.

Mire ismét kijöttek, az előbbeni rongyok helyett jó ruhákba voltak öltözve, s szomorú odyszejük nélkülözéseire és fáradaimaira csak arcuk halványsága emlékeztetett. A half-east gazdagon terített asztalnál várta őket. Nagyszerű est volt, egyike azon indiai estéknek, melyről a mi éghajlatunk alatt fogalommal sem bírnak. A könnyű szellő a virágok fűszeres, átható illatát hordozza itt szárnyain, s a bülbül és trivala *) összhangzó dalai töltik be a léget. De az angol nők társaik sorsán aggódva, most nem törődtek a természet szépségeivel, és jóllehet már majdnem éhen haltak, mégis alig vettek némi táplálékot magokhoz. Csak a gyermekek, koruk könnyelműsége szerint, láttak derekasan hozzá az étkezéshez.

A lak ura igyekezett fölvidítani vendégeinek

*) Az indusoknak hitregéjébe tartozó fogalmak, mint nálunk a tündérek, rémek stb.

csüggedt kedélyhangulatát. Beszédközben figyelemmel vizsgálta az angol nők egyikét, ki ritka szépségű és előkelő kinézésű volt. Különösen egy férfi parány arczépe vonta magára figyelmét, melyet az a broche-ban hordott; a fiatal nő észrevette ezt, és könnyezve mondá:

— Ez férjem arczépe, Sampson ezredesé, a ki talán még most is a cipayákkal küzd. Ah, bár csak itt volna már, hogy nemes megmentőnkkel kezét szoríthatna!

— Ha Sampson ezredes itt volna, nem alázná meg magát annyira, hogy velem kezét szorítson.

— Oh! uram, a hála . . .

— A hála nem képes betölteni azon ürt, mely báró és half-east közt tátong, — mondá komor keserűséggel a half-east. Aztán némi gondolkodás után ekként folytatá:

— A ki látta őt, mint taszítá el magától testvérét, midőn az meg akarta ölelni, az nem fogja magát üres káprázatban ringatni. Ugy-e bár, különös a mit mondtam? és mégis honfiak mind igazolhatják szavaimat; atyám — másodsor nő-sülve hindu nőt vett feleségül, ki úgy születését, mint szív- és észbeli tehetségeit tekintve egy színvonalon állott hazánk legelőkelőbb hölgyeivel, s én, a második fiú, atyámtól nem egy jellemző vonást örököltem. Hogy az üldözés elől meneküljek, a magányba vonultam. Igaztalan volnék, ha e miatt panaszkodnám, mert ekként sikerült megtalálnom a boldogságot, mely az ind költő szerint, az éveknek szárnyakat ad, úgy hogy nóm és gyermekeim között azok a nap rövidségével látszanak eltűnni. Szeretetek képes velem az egész világot feledtetni. És mégis! . . . valahányszor azokra gondoltam, a kik engem oly megvetőleg visszataszítottak, mindannyiszor azt sóhajtottam . . .

(Vége következik.)

kolt tölgy erdőben vagyunk. Egyes családok az illatos fűre rakott batyuk mellett egy és más mulatságba öltve az unalmat, vigan kergetik egyik órát a másik után. Látni hintázókat, társasjátékosokat, tánczókat, borozó öreg urakat, kik bodor füstöket eregetve üritgetik egyik poharat a másik után a haza jólétére és — saját javukra.

De nézzünk be a klostromba.

A legjobbkor érkezünk; épen most jönnek a kis kápolnából — szokásos délutáni ájtatosságukat végezvén — a kalugerek; elől jön egy őszbeasarodott szakállú öreg, követik rangfokozat szerint a többiek, vagy tizenhatan, méltóságos léptekkel, földre szegzett szemekkel, lassan haladnak a vezér után, — ki a klostrom feje — ájtatos arcot vágva üdvözlőnek bennünket, kik bámulásukra összegyülekeztünk. — Mindenik hosszú lutheri szabású fekete öltönyt visel, mely alól búsan tekint elő a kopott reverenda, bizonyosságul annak, hogy a szemes kormány gazdasági szempontból — a kincstár javára visszavette a zárdajavakat, s végleg eltörölni szándékozván a kalugeri intézményt, a törvény kihirdetése előtt felesküdt kalugereket katonakosztra szoritotta, s megengedte, hogy ezek még eltengethessék szomorú életüket, de a zárdába újakat fölvenni nem enged. Czilinder-féle magas, széletlen kalapjukról majdnem térdig érő fekete gyász nyúlik le két oldalon, lábujjuk durva szárny nélküli bőr cipő. Mindenik olvasót forgat kezében s így kísérik a főnököt a zárdaudvar közepén álló pompás nagy templom bejáratáig, hol szomorúan fejbolintva üdvözlővén egymást, elválnak, hogy — a kis kápolnát s a templomot övező földszinti épületben, kiki megtalálva saját külön celláját — nyugalomra térjenek, s elmélkedjenek böles Salamonnal a világ hiábavalósága felett, s búslakodjanak az eltévesztett pálya gyötrelmes eredménye fölött. Ezek tehát a délutáni nagy miséről jöttek, de a ceremónia még nincs elvégezve, mert a kápolna nyitva marad, s az ott hagyott öt-hat kaluger fennhangon folytatja tovább az éneklésszerű imát. A kis kápolna belsejében, körül a képekkel dúsan megrakott fal mellett egy-egy faköpponyeg-forma czellácska látható, előtte kotta-tartó-forma könyvtartó áll, e czellákba húzódnak az isten szolgálói s innen a nép felé fordulva mondják az imát. Megnéztük végre a kápolna alatt levő halottas kamarát; ez tömve van koporsókkal, s a koporsók szépen megtisztított csontvázakkal, melyeket maguk a kalugerek ástak ki a kápolnácskát körülvevő sirtől, midőn valamely gazdag, ájtatos román család ide akarta temettetni halottját. A kalugerek a halottakkal már dúsan megrakott sirtortet ily alkalmakkor csakis úgy használhatják, ha régi sirt bontanak föl, a koporsót abból kivesszik, a csontokat rendbeszedik, szépen megmossák, jegyzőkönyvbe vezetik az esetet az illető nevével együtt, melyet azután a koporsóra is följegyeznek; az így üressé lett sirtba aztán beletemetik jó fizetésért az új halottat.

Maguk a kalugerek műveltség tekintetében messze elmaradtak a világtól, s némelyik közülök kissé szemérmetlen is; így dolgaik végeztével egy-pár többnyire az erdőben mulatók között ólálkodik, vizsga szemeket vetve szerte szét, ha nem intik-e oda valamely társasághoz egy kis oszonnára, vagy egy pohár borra, sőt egy, a szemérmét félre téve, közibünk állt beszélgetni, s addig nézett a boros üvegre, s beszélt a bor jó tulajdonságairól, míg határozott szándékát észrevettük, s egy fél óra alatt — tetszésére bizva az ivást vagy nem ivást — úgy becsipettük, hogy csak ügygyel-bajjal vánszoroghatott a klostrom felé.

Egyébiránt foglalkoznak a klostromban kézimunkával is; így például egy, a klostrom udvarán rendszeren magukfaragta czifra kanalakat árul, melyeket, mint ritkaságot s emléket, örömmel vesz meg a kíváncsi közönség.

Ennyit Gyigyórol s az ottani klostromról.

Ami már városunkat illeti, ez még mindig meglehetősen élénk az orosz katonáktól, mert alig távozott el Bulgária felé a multkor említett ezred, élén a jól szervezett énekkarral, mely vigan fujta az orosz indulót, ime megérkezett egy nagyobb sereg, s a városon kívül az Erdélyre néző részen felütötte sátorát. Ez azonban már egy nagyobb csapat, mint hallom, vagy 12 ezer emberből áll. Hogy is ne, mikor csak a velők jött társzekerük több mint 4 órán keresztül szakadatlanul folytak a városba utánok, s a sereg után tóduló orosz és zsidó haszonlesők beözönlésének vége-hossza nem volt. De ha nem tudnám is, hogy ennyi új vendégünk érkezett, érzem az erszényem, mert egyszerre felhágott az ára az élelmi szereknek.

Azt hiszem azonban, hogy ütött már az óra, melyben e gyöttrő bizonytalanságtól megszabadulunk s Berlinből kirepül tán a Noé galambja szájában a béke olaj-ágával. Egyébiránt ki láthat be a jövő titkos rejtekébe? r. l.

ÚJDONSÁGOK.

— **Kecskemét sz. k. városnak** június hó 21-én tartott tanácsüléséből 1702. sz. a következő „hirdetmény“ adatott ki: „A törvények és rendeletek tárának hivatalos kiadása iránt, 1878. évi január hónap 1-ső napjától kezdve három évre a nagyméltóságú m. kir. belügyminiszterium által Légrády testvérek budapesti könyv- és nyomda tulajdonos czég bizatott meg. — Ezen czég szerződésileg kötelezve van arra, hogy a törvénytárt, törvénygyűjteményt és rendeletek tárat azon alakban, papíron és azon betűkkel állítsa ki, melyek az 1868. év óta történt kiadásoknál használatban voltak; köteles továbbá nevezett vállalkozó czég mindezen kiadásokat következő árak mellett bocsátani árúba, úgymint: a törvénytárt ivenkint 8 krajczárért; — a törvénygyűjtemény szebb kiadását ivenkint 6 krajczárért; — a törvénygyűjtemény olcsóbb kiadását ivenkint 4 krajczárért; — a rendeletek tára szebb kiadását ivenkint 7 krajczárért; — a rendeletek tára olcsóbb kiadását ivenkint 6 krajczárért. — Fentebbiek folytán az 1878. évi január hó 1-től 1880. év végeig alkotandó törvényekről és miniszteri rendeletekről csakis azon törvény illetve rendeletgyűjtemény tekintendő közhitelességű hivatalos kiadásnak, mely az említett czégnél fog megjelenni, és melynek czimlapján az állam czimere és a következő megjegyzés foglaltatik. „Kiadja a magyar királyi belügyminiszterium.“ — Ezeknél fogva a legfelsőbb szentesítést nem nyert s országgyűlésileg ki nem hirdett törvény-cikkeket magában foglaló nyomtatványoknak előállítására és azoknak árúba bocsátására, valamint a törvénygyűjtemény és rendeletek tára nem hivatalos kiadásain az állam czimereinek, nemkülönb a hivatalos és hiteles kiadás czimereinek használata, az illető nyomtatvány rendőri elkobzásának terhe alatt megtöltvén, megtették az intézkedések az iránt, hogy visszaélések esetére, az azok megtörülésére kijelölt eljárás teljes szigorral alkalmazásba vétessék, mert ezentúl ezt az államkincstár közvetlen érdeke is megkívánja. — Miről a folyó évi február hónap 8-án 4237. szám alatt kibocsátott belügyminiszteri rendelet értelmében, jelen hirdetmény útján az illetők értesítettek.“

— **A III-ik kerületi** bizottsági tagok választását az igazoló választmány megsemmisítette. E kerületben tehát, ha fellebbezés esetén a bíráló választmány is helyben hagyja, új választás lesz. Az I-ső kerületet illetőleg a vizsgálat szintén befejeztetett, s legközelebb fog határozatot hozatni.

— **Schwarz Laura** kisasszony és Wertheim Samu úr jegyesek. Boldogságot kívánunk e szövetségre.

— **Általános mozgósítás** rendezését határozta el a helybeli tisztikar f. hó 29-re a „Népkör“ helyiségében, melyre azonban a polgári s kivált a szép nemből is nagy számmal voltak hivatalosak. A mozgósítás mint halljuk közhelyeslésben részesült; hogy mily eredményre vezetett, s az „occupatio“ mily mérvben történt meg, arról jövő számunkban többet.

— **A „Kecskemét“** mai száma (mondjuk: mai száma) Tomaskónál történt dologként beszéli, hogy az asztal egyik tagja szinlapot mutatván fel a vidék egyik városában tartott műkedvelői előadásról, a szinlapon a többek közt „Deszkássy“ jó hangzású magyar név is előfordult, mire a szinlap tulajdonosa azt jegyzé meg, hogy ez bizonyosan valami zsidó, a ki úgy csinálta magának ezt a jó magyar nevet. Erre valaki azt felelte volna: „kérem az nem zsidó, az egy egészen tisztességes úr.“ E sorok írója véletlenül ugyanakkor ott ülén, a szinlap tulajdonosának vélekedését és az arra nyert feleletet is hallotta, s az emlékezete szerint körülbelül ekként hangzott: „Ez a Deszkássy alighanem valami zsidó, a ki e jó hangzású névbe rejtőzve henczeg.“ Mire a felelet az volt: „hogy D. úr nem henczegő zsidó, hanem egészen tisztességes úri ember, ha ugyan azonos azzal, a kit én (a felelő) ismerem.“ Hogy erre a szinlap-tulajdonos és az „asztal“ nagyot nézett, az lehet, de ez onnan eredhetett, mert oly fonákul fogta fel szóló szavait, mint a „Kecskemét“ újdondása.

— **A községi iskolaszék** az 1877—78-ik tanévről a polgári leányiskolára vonatkozó tudositványát a következő tartalommal adta ki: I. Visszapillantás Szalontai Sándortól; II. Az iskola története az 1878—1878-ik tanévben Páthy Károlytól; III. A tanévben elvégzett tananyag (hit- és erkölcsstan, magyar nyelv, német nyelv, számtan, földrajz, történelem, természetrajz, természettan, vegytan, háztartástan, női kézi munkák, rajzolás, szépirás, francia nyelv); IV. Az iskola tanszerei; V. Az iskola ifjúsági könyvtára; VI. Az intézet iskolai takarékpénztára. VII. Az iskola tantestülete; VIII. Az iskola növendékei: az első osztályban 42, a másodikban 21; a harmadikban 12; IX. Statisztikai kimutatás; X. Figyelmeztetés. A jövő tanévre a növendékek szeptember 1., 2. és 3-ikán vétetnek fel.

— **A szegényeket élelmező** kenyérszállítmányt egyik bizottsági tag megmértetvén, az találtatott, hogy egy kenyérnél körülbelül fél font, s így az összes szállítmánynál mintegy 70 font hiányzott, a miről is a kapitányságnál jelentés tétetett.

— **Az aradi útca** mentében lévő árok bűzös volta miatt az ott lakók és az arra járók hevesen panaszkodnak. Aroktól ugyan nem várunk rózsá-illatot, de a városi hatóság mindenesetre intézkedheték, hogy ilyen, az egészségre ártalmas kibőzölgesek a város közvetlen közelében ne legyenek.

— **Özv. Krisztofori J.** asszony a Bártfa sz. kir. városi tűzkárosultak részére ifj. Bagi László aljegyző úrhoz, mint a könyöradományok gyűjtésével megbízott városi tisztviselőhöz, 1 frtot küldött be, mely is, minthogy az a városi tizedesek által széthordott és számvevőileg átvizsgálandó gyűjtő-ívek mellőzésével külön küldetett be, a városi tanács f. évi 5248. sz. a végzése értelmében általa a segélyezettek nevében köszönettel nyugtatványoztatott.

— **Schäfer Éliás** okleveles tanító az iskolák szünetelése idejére — kezdők úgy mint haladók-nak — magyar- és német nyelv-, számolás-, szépirás- és egyéb reáltantárgyakban mérsékelt tandíj mellett az izr. templom udvarán az iskola helyiségében tanfolyamot nyit, melyet a közönségnek ezennel figyelmébe ajánlunk.

— **A vizsgák egyikén** vagyunk egyik tanyai iskolában. Kérdezi a pap egy fiútól: mondd meg nekem fiacskám, mindenütt jelen van-e az isten? a nebulo nem felel. Hát fiacskám, az bizony mindenütt jelen van. (Szünet.) Mondd meg már most azt, hogy a ti pinczékben is jelen van-e? a nebulo hallgat. Hát fiacskám, az bizony ott is jelen van. A nebulo szól: puff neki! nincs is pinczénk!

— **Egy klarinétos baka** a Mária-város szélén, a hol a katonák elszállásoltattak, nótát kezdett fújni. Oda ment egy, oda másik, harmadik stb. baka, s hallgatta a rögtönzött művészeti előadást. De mert nagyon láb alá szólott a nóta, a mintegy harmincz egybegyűlt harcos előbb bokázott, utóbb kurjantott, végre tánczra kerekedett, s hevenyében oly junialist rendezett, mely tán reggelig tartott.

— **Kecskemét és vidéke** gyümölcstermesztésére nézve igen kedvező hír az, hogy Szt.-Pétervárt egy társulat alakult, melynek czélja vidékünkön nagymennyiségű gyümölcsöt szállítani, miután ott az idén nagy gyümölcshiányban szenvednek.

— **Klauber János** július 1-től kezdve a két havi szünetidőn keresztül a német nyelvben naponkinti 1—2 órai tanítást ad iskolai helyiségében, a mózes vallásúak templomának udvarában.

— **A helybeli dísnőhizlalók** közül F. J. elment Fehérmegyébe dísnőt vásárolni. A kanász-bojtár az átvételnél az „urakat“ figyelemre sem méltatja, semmibe sem veszi őket, még kalapot sem emel előttük. Az eladó nem állhatja meg szó nélkül e magaviseletet, s szól: kakas csipjen meg! hát nem tudsz te kalapot emelni? A bojtár: hátsze! nem járok én már iskolába!

— **A kecskeméti iparos ifjúság** társulata június hó 30-ik napján a vasúti sétány vígadó helyiségében, a török árvák segélyezésére, táncmulatságot rendezend, mely kezdetét esti fél 8 órakor veendő. Belépti-díj egyénenként 40 kr., családjegy 1 frt. 20 kr. Jegyek előre válthatók Vajda Pál, Herczegh Lajos, Buttinger Ferencz, Fejér István urak kereskedésében s Katona Zsigmond úr gyógyszerárán, este pedig a pénztárnál. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak s hirlapilag nyugtáztatnak.

EGYVELEG.

— **Andrássy gr. újabb szójátéka.** Tudvalevő, hogy szójáték dolgában kevés nagy diplomata versenyezhet a mi külügyminiszterünkkel. A kongresszuson bő alkalma nyílt Andrássy grófnak szellemességét csillogtatni és e kedvező alkalmat — mint berlini fültanúk bizonyítják — nem is mulasztotta el. Legújabb szójátékát francia nyelven rögtönözte. Bismark azzal gyanúsította a gyöngéledő Goresakoffot, hogy sok epret evett és elrontotta a gyomrát. „On lui a fait avaler trop de fraises.“ („Nagyon sok epret etettek vele.“) Erre Andrássy finom mosolylyal azt válaszolta: „Dites plutôt, trop de phrases.“ (Mondja inkább, hogy nagyon sok frázist.“) Ugyancsak Andrássy gróffal történt, hogy június 26-án kora reggel egy Berlinbe lakó kis magyar leány üdvözlő verszetet mondott föl előtte.

Tudósítás a kecskeméti hetivásárról.

1878. június 28.

Tisztabúza m.-máza	76—78 kl.	10.—	któl 10.50 krig.
Elegy "	73—75 "	6.76 "	7.60 "
Rozs "	70—72 "	6.40 "	6.50 "
Árpa "	60—62 "	6.80 "	7.34 "
Zab "	38—40 "	6.80 "	7.— "
Kukoricza "	70—72 kl.	7.60 "	8.— "
Köles "		7.20 "	7.40 "
Burgonya "		2.60 "	3.— "

Felelős szerkesztő: Dr. BELICZAN JONÁS.

Főmunkatársak:

Hornyik János, Kiss Lajos, Dr. Tassy Pál.

Hirdetés.

Egy jó karban levő, legújabb kiállítású féderes

h i n t ó

jutányos árért eladó. — Bővebb értesítést nagy-budai-úteza Jóhn-féle házbán. 89 (3—3)

NYILTTÉR.*)

Nyilatkozat.

Én alólirott, Német Dániel helybeli ügyvédet, mivel az általa rólam terjesztett rágalmakat felszólításom daczára bebizonyítani nem tudja, sem pedig visszavonni vagy lovagias elégtételt adni nem akar, a lovagiassági szabályok értelmében ezennel rágalmazónak nyilvánítom.

Kelt Kecskeméten, 1878. június 27-én

Ifj. Beretvás Pál.

Egy követendő tanács.

Azon betegségek között, melyek a halálozás statistikájában a leggyakrabban előfordulnak, a tüdővész mondható annak, mely legtöbbször hoz gyászt a családokra, s mely minden haláleset között a legnagyobb számú. — A tudomány még eddig nem fedezett fel biztos gyógyszert ez ellen, csupán arra szorított, hogy a tüdővészesek szenvedéseit megkönnyítse, és létüket néhány évvel meghosszabbítsa. Mindenki tudja, hogy a mell-betegeknek téli tartózkodásra enyhébb éghajlatot

*E rovat alatt közlötték nem vállal felelősséget a Szerkesztő.

és a mennyire lehet fenyeves erdők közelében való tartózkodást ajánlanak, melyek kipárolgása oly kedvező hatással van a tüdőre. Szerencsétlenségre sok beteg nem változtathatja meg tartózkodási helyét, s azokhoz van jelen cikk első sorban intézve.

A legelőször Brüsszelben, s az óta majdnem minden helyen ismételt kísérletek bebizonyították, hogy a kátrány, a fenyőnek szurok tartalmú terménye a mell- és tüdő-betegre a legkedvezőbb befolyást gyakorolja.

Már ennél fogva is megérdemli ezen termény minden beteg legnagyobb mérvű figyelmét. Ezenkívül kiemelendő még tovább, hogy a gyógyszerert épen a betegség kezdetekor kellene alkalmazni. A legkisebb meghülés a tüdő megbetegedését vonhatja maga után, minél fogva nem volna szabad elmulasztani a nagyobb biztonság okáért kátrány-gyógymódot azonnal megkezdeni, mihelyt a köhögés kezdődik. Ezen elővigyázati rendszabály annál ajánlatosabb, mivel a legtöbb mellbetegek betegségei iránt teljesen nincsenek tisztában, s csak nagyobb meghülés és könnyű tüdő-hurut által megtámadottnak hiszik magukat, midőn már a sorvadás is bekövetkezett.

A kátránnak alkalmazása leggyakorlatibb a tokoescák alakjában. Guyot úr, gyógyszerész Párizsban, kupdad tokoescákát készít pilula nagyságban, melyek könnyed faggalékos burokban a legjobb és legtisztább norvégiai kátrányt tartalmaznak, s melyekből két-háromat minden étkezéskor véve, meghülés-, tüdő-betegség-, mellszorulás- és szédülés ellen majdnem rögtönös könnyebbétedést idéznek elő. Miután minden üvege 60 tokoescák tartalmaz, az egész kúra naponta legfőbb 10—20 krajczárba kerül, s feleslegessé teszi a hűsítő, pasztilla és szirup-éteket alkalmazott gyógyszereket.

Guyot úr csak azon üvegekéért áll jót, melyek czimkáján aláírása háromszínű nyomatban megvan.

Raktár: **Molnár János** gyógyszerész úrnál.

(2—2)

H I R D E T É S E K.

Gyermekek és megnöttek részére egyaránt!
Dr. Plenk A. „Anticatarrhalicum“

A nyákhártyák mindennemű hurutjai ellen.

Ezen tudományos alapon gyógyerejű növények és gyökerekből készített thea hatása kitérő, a gégefő nyákhártyáinak mindennemű betegségeiben, gyszintén a légzőcső, a bronchiák, a tüdő, gyomor és belek bajaiban; kiváló szer a húgyhólyag, méh és hüvely hurut gyógyításánál és általában enyhény, táplálólóg és vértisztítólóg hat. Csomagja használati utasítással együtt 80 kr.

Dr. Plenk A. köhögés elleni pora.

Kellemes ízűek és meglepő gyógyerejűek. — Doboza használati és étrendi utasítással együtt 40 kr.

Dr. Plenk A. Emésztési pora.

Főülmulhatlan gyomor elsavanyodásnál, gyomorégésnél, bőfűgés, étvágyhiány, emésztési nehézségeknél, aranyeres bajoknál — tehát megbecsülhetlen jó házi-szer.

Doboza használati és étrendi utasítással együtt 70 kr.

Kapható: Molnár János gyógyszerárán Kecskeméten. 10 (30—19)

Ház-eladás.

A Szécsényi-téren 263. sz. alatti ház, mely **Dékány Lajosné** asszony tulajdonához tartozik, Sziládi Lajos és Hajós József urak tőzszomszédságában,

szabad kézből eladó.

Értekezhetni tulajdonossal a fentirt házbán.

88 (3—3)

Ház-eladás.

Farkas István építőmesternek az 5. tizedben 146. szám alatt levő egyemeletes háza, mely 14 szobát, 6 konyhát, 6 éléskamrát, 6 fűskamrát, két kőtosztályú pinczét foglal magában, kedvező feltételek mellett szabadkézből eladó. A venni kívánó értekezhet a háztulajdonossal 5-ik tized 172. szám alatti saját házában.

92 (3—2)

Fa-eladás.

Belső sétatér mellett 166. sz. a. Dékány Mihály-féle háznál a **legkitérőbb minőségű száraz** hántott

cserfa és ákác ölfá,

úgy 100-nál több

ákác oszlopnak

való fa van most — (későbbben puha ölfá is lesz) — jutányos áron eladó. 87 (3—3)

Bátorkodunk

t. cz. gazdasszonyainkat

egy nagy takarékosagra figyelmeztetni, mely a kávénak **fűge-kávéval** együtti főzéséből áll. Ezáltal kétféle előnyt nyerherni. Az 1-ső: a kávénak ize tetemesen javul; 2-ik: olcsó megszerzése megtakarítást szerez. Ennél fogva megkísérlésre fölkértnék

valódi fűge-kávéval

Midőn minden csomag tartalmaért (aranyozott felszereléssel ellátott kávéknak) **valódiságát illetőleg 100 forintonal jótállunk**, ide nyomott védjegyünket különös figyelmükbe ajánljuk.

Schmidt Viktor és fia,

es. kir. szabadalm. gyárnok **Bécsben.**

74 (10—8)

Raktár Kecskeméten:

PULITZER GUSZTÁV, REINER ADOLF és BUTTINGER FERENCZ kereskedő uraknál; Félegyházán: **MOLNÁR ALAJOS** úrnál.

Árlejtési hirdetmény.

A kecskeméti királyi ügyészség részéről ezennel közhírré tétetik, miszerint a kecskeméti kir. törvényszéki börtönben letartóztatott törvényszéki és helybeni kir. járásbírósi, valamint a nagy-kőrösi, czegeledi, félegyházi és kun-szent-miklósi kir. j.-bírósi fogházakban letartóztatott rabok élelmezésének a jövő 1879-ik évre bérbeadása iránt a zárt ajánlatokkal egybekapcsolt nyilvános árlejtés folyó 1878-ik évi augusztus 1-én (elsején) délelőtt 9 (kilencz) órakor a kir. ügyészség helyiségében fog megtartatni és pedig a kecskeméti kir. törvényszéki és valamennyi kir. j.-bírósi rabok élelmezése iránt együttesen.

Ugyanez árlejtés alkalmával azon reményben, hogy az államkincstárra nézve 3 évi tartamra kedvezőbb ajánlatok fognak tétetni, az élelmezésnek árlejtés útján 3 évre leendő kiadása szintén meg fog kísértetni s így előbb egy, másodsor három évi időtartamra történend az árlejtés.

Felhivatnak ennél fogva a vállalkozni szándékozók, hogy a kellő bélyeggel és 400 frt. bántapénzzel, nemkülönbén a jelen kir. ügyészség által személyesen nem ismertek, illetőségi községük által előéletük és vagyonuk iránt kiállított bizonyítvánnyal ellátott, a levélborítékon: „ajánlat a kecskeméti rabélelmezés iránt“ megjelölt zárt ajánlataikat a fent kitétt határnapig ezen hivatalhoz annál bizonyosabban beküldjék, mert ezentúl zárt ajánlatok már el nem fogadtatnak. Figyelemmel legyenek azonban zárt ajánlataikban azon körülményre is, hogy vajjon az ajánlatot 1, vagy 3 évre teszik-e? s ugyanegy zárt ajánlatban lehet mindkét időtartamra külön ajánlatokkal járulni.

Kecskemét, 1878. június 20-án.

92 (1—1)

Ha az időtartam kitéve nem leend, az ajánlat egy évre törtétnék vétetik.

Azon vállalkozók pedig, kik személyesen vagy kellően igazolt meghatalmazottjuk által a fent kitétt határidőben és helyen a nyilvános árlejtésben résztvenni kívánnak, tartoznak a fentebb meghatározott bántapénzt és községi bizonyítványt az árlejtés kezdetével az azt vezető kir. ügyész kezeihez letenni.

A vállalati, illetőleg szerződési feltételek alólírott nál, vagy a helybeli kir. fogházfelügyelőnél a hivatalos órák alatt mindig betekintheők.

Az árlejtésre jelentkezni óhajtók azonban előre is vegyék tudomásul, hogy a vállalkozó részére járó összeg havonként utólagosan a rabtartási átalány kezelésje által az igazságügy-miniszteri számvevőség helyesítési jogának fentartása mellett bélyeges nyugtára fog kifizettetni, s az esetben, ha a vállalkozó a szerződésben elvállalt kötelezettségét nem pontosan s nem a szerződés határozatai értelmében teljesitené, a kir. ügyésznek jogában leend a szerződést azonnal megszüntetni, s az élelmezést akár magán alku, akár árlejtés útján saját belátása szerint azonnal másnak átadni, mely esetben a vállalkozó az általa letett biztosíték elvesztésén felül az államnak mindazon kárt köteles lesz megtéríteni, mely ebből a kincstárra hárul; továbbá a bélyeget és a közvetlen illetéket a vállalkozó tartozik fizetni, s hogy a netán felmerülő peres kérdések elintézésére a törvényszék székhelyén létező kir. járásbírósi, s a mennyiben a per ennek hatáskörét fölülmulná, a kecskeméti királyi törvényszék lesz illetékes.

Madarassy László,

kir. ügyész.